

Dušan Ludvik | Jesen 1939

Pri nas jesen je barvast notni list:
kot črte čezenj telefonske žice
bežé v odmaknjeno nebo in ptice
na njih so note le, ki jih Harfist

vsak dan z nevidno roko preigrava.
Vse godba je! Še sonce, ko čez nizka
sleména priskakljá, glasno zavriska,
da zdramita se reka in dobrava.

Ko južni veter češe kodre brez,
čebele zašumé v valovih ajde
in spev o vinu šepetajo brajde.
Pod težo zadnjih splavov poje jez.

Tedaj zaslutim v sebi melodijo,
zaukal s koscem bi v jutranjo zoro —
a krči se srce mi: tam za goro
in za gorami tudi rumenijo

na drevju listi in pod njimi spev
vzvalovil je zelenkaste livade.
Ta spev ni pesem dev, ki vinograde
čez dan začarajo v stoter odmev.

Ta spev poslednji akt je tragedije,
kjer laja mitraljez, besné svinčene
čebele, žalno tulijo sirene,
z zemljó ravnajo bele domačije;

tam mesto pluga orjejo granate,
jesensko delo bo opravil meč . . .
Kjer prej škrjanček plul je žvrgoleč,
hrumé zdaj težkih bombarderjev jate.

Jok vdov, sirot, požganih cerkev blišč!
Tam se koljó ljudje — zverine krvoloke —
ki prej krog vseh svetov so peli v zračne toke
le mir, le mir ... o mir — pokopališč ...

Jesen pri nas še poje ... Ne zorimo v plod,
ki spravljata ga Srd in Smrt v goreče lope?
Pojo nam zadnje ptice v begu iz Evrope?

— — —
O vojske, kuge, glada reši nas, Gospod!

France Borko | Domača pesem

Na Humu sami viničarji,
pod njimi sami smo želarji
doma.

Nebo nad nami boči se kot baldahin,
trpi na križu božji sin —
popotnik stopa mimo brez srca.

Pod humskim zvonom naša hiša
stoji,
vštric nje dve sloki jagnjedi.
Sosednjim Zagorcem že pada kiša,
tam gazda kolne svetca
in majko zove deca.

V podnožju Humčanov
se sonči tuji grof in na njegov
zadolžen marof se udinjat hodimo
v gospoščino.

Šentjanž, ti nas obvarji!
Težaki sami smo in kamenárji.
Od vseh nas izpuhteva vonj
po znoju in po vinski trti,
a vemo: še berač ob uri smrti
spozna, da prosil ni Boga zastonj ...